

Slikkertjes-Nieuwsbrief

familievanderslikke.nl

TIENDE JAARGANG

NUMMER 118, OKTOBER 2016

COLUMN VAN (OOM) JOHAN

HOVENIER

Ik heb deze maand niet veel meegemaakt, dus kan ik geen column schrijven. Kijk ik heb een schoonzoon geholpen om een schutting te plaatsen, maar dat vindt U vast niet interessant. Ik heb nog stiekem bij die burens naar binnen gekeken, maar zag niets wat vermeldenswaard is. Er zaten geen terroristen binvoorbeeld die een bom in elkaar aan het knutselen waren, anders had ik jullie het adres doorgemailed: Ga ook eens gluren.

Ik heb in onze tuin een prieeltje gebouwd, zeer deskundig. Met de beste materialen. Een juweeltje.

Onze buurman veronderstelde dat Clazien heel trots was op haar praktische echtgenoot. Helaas! Het lekt er als een mandje. Aan de binnenkant loopt het water bij een flinke regenbui met stralen naar beneden. En de regenpijp die ik eraan bevestigd heb, blijft droog. Ik houd er over op anders word ik er weer chagrijnig van.

Wat ik beter kan blijikbaar is verven en schuren. Neem de dakkapel aan de voorkant. De bovenkant van het raamwerk en het kozijn was enorm gebladderd. t Had al jaren gedaan.

moeten worden. Dus ben ik als een jekko (term heb ik van een kleinzoon) gaan schuren. De bovenkant zo'n beetje tot op het houtwerk en de onderkant minder heftig. Daarna ook weer deskundig met beits geschilderd. Ik schrijf dit maar, want ik vond mijn werk een prestatie. Ik sta op die ladder te bibberen en te zweten! Minstens een kilo verloren door hoogtevrees. Als ik naar beneden kijk word ik duizelig van de afstand naar de grond. Ik voel me dan net een ruimtevaarder.

Toen ik dus de andere dag mijn werk ging bewonderen, schrok ik toch wel een beetje. Mijn werk leek een schilderij van Picasso. Vol lichte en donkere vlekken, gebobbeld en met vele druipers. Ik dacht gelijk aan een zebra die kippenvel heeft. Daar kan je nogmaals een beits overheen smeren, maar hooguit raakt die zebra zijn kippenvel kwijt. Wat nu??

Een juweeltje!

Redactie:
M.M. van der Slikke
Email:
MMvdSlikke@klikSAFE.nl

Sitebeheer:
Lydia den Toom - van Krimpen
Email:
Toom@kpnmail.nl

Ik heb de moed opgegeven en mijn oudste zoon gesmeekt om in zijn vakantie te helpen. Hij heeft geen hoogtevrees begrijpt U en bovendien daar is toch een schoolvakantie voor, wat moet je anders doen in de herfstvakantie?

Ik kan heel goed hovenieren!

de Lidl, een extra goeie. Die moest wel in elkaar gezet worden, maar daar draai ik mijn handen niet voor om. Maar toen die kettingzaag (hoopte ik) goed in elkaar zat, durfde ik er niet mee te zagen.

Ik zag al een arm in de bosjes liggen of misschien wel mijn hoofd eraf. Dus heb ik die andere zoon gevraagd om die boom om te zagen. Nou dat was geloof ik in 50 seconden gebeurd. Als beloning mocht hij die zaag houden want zo'n moordding wil ik niet eens in huis hebben.

Maar goed om een lang verhaal kort te houden, U begrijpt dat het perkje zonder die boom door mijn deskundig hovenierswerk tot een juweeltje omgetoverd werd. Dus als U een tuin heeft en U wilt er een lusthof van maken, bel gerust.

Uiteindelijk heeft mijn zoon de boom omgezaagd.

Om te eindigen met die schoonzoon, kijk ik had de leiding want zijn vader groef de paalgaten en hij deed het schroefwerk, maar ik moest de schotten vast houden zodat ze niet omvielen.

\`t Is maar dat u dat weet.

Een hartelijke groet,
Johan.

FOTO VAN DE MAAND

In het fotoboek van **opa van der Slikke** vonden wij onderstaande foto. En als je de foto ziet, dan ga je hart bloeden. Alle drie zijn niet meer in ons midden maar hebben het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.

Deze foto moet door **opa** zijn genomen in de zomer van 1976. Waar is de tijd gebleven. Waarschijnlijk is dit de laatste foto waar **(oom) Rinus** op staat. Want kort daarna is hij overleden.

Van links naar rechts: (oom) Cees, oma en (oom) Rinus.

Ieder persoon heeft zijn eigen geschiedenis. Van **oma en Rinus** is dit opgenomen in het boekje "EEREN ABRAMS GOD" van **oma van der Slikke-Don**.

Voor degene die dit boekje nog niet gelezen hebben, bevelen wij het van harte aan.

IMPRESSE FAMILIEDAG 2016

Op vrijdag 14 september heeft **(oom) Jaap** ter gelegenheid van zijn 80^e verjaardag een familiedag aangeboden en georganiseerd voor zijn broers en zussen met aanhang. En eerlijk gezegd, het is een dag geworden om nooit te vergeten. Heerlijk om zo weer eens met de familie gezellig samen te zijn.

Omstreeks half elf was er ontvangst in het huis van (oom) Jaap. We werden ontvangen met koffie en gebak.

Daarna gingen we naar | "Burger Zoo" te Arnhem.

Voor geld hoefden wij geen zorgen te maken. (Oom) Jaap zorgden voor alles en dan ook voor alles!

Hier staat (oom)Johan met zijn grote broer bij de ingang van "Burger Zoo" op de foto.

Inmiddels waren we uitgehongerd. Maar daar had (oom) Jaap op gerekend. Dus bij aankomst kregen wij eerst een heerlijk lunch aangeboden.

Daarna een rondje "Burger Zoo".

Hé, wie lopen daar? Is dit familie van ons?

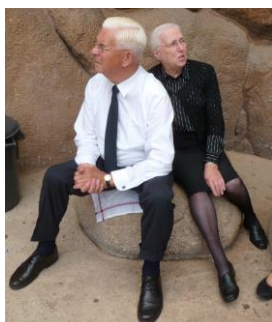
Alle gekken op een rijtje.

Even aapjes kijken hoort daar ook bij.

Mogen wij ook wat zien!

Je voelt dat de jaren gaan tellen.

Ten slotte nog even langs de pinguïns

*En als afsluiting van deze mooie dag even heerlijk Mexicaans eten in Arnhem.
(Jaap, hartelijk dank voor deze mooie dag!)*

HET ZIEKENHOEKJE

Wij hebben geen meldingen ontvangen dat in de afgelopen periode iemand ziek is geweest of in het ziekenhuis heeft gelegen. Blijkbaar hebben wij een hele gezonde familie.

GEBOORTE

Van de familie hebben wij voor dit item geen melding ontvangen Wij veronderstellen dan ook dat er binnen de familie geen gezin is waar een baby wordt verwacht of waar een baby is geboren.

OPDAT WIJ HET NIET VERGETEN

Diverse malen hebben wij de familie gevraagd om voor dit hoofdstuk een bijdrage te leveren. Helaas moeten wij constateren dat er tot op heden geen bijdrage is ontvangen.

Maar van **Nicoliene Boom – van der Slikke** kregen wij het volgende verzoek.

Beste Oom Maarten,

Pas kwam ik een artikel (Levensverhaal) tegen van opa Van der Slikke dat in het krantje Hart & Hand van Rehoboth van zomer 2006 heeft gestaan. Toen heeft vast iedereen het gelezen, maar dat is al zo veel jaar geleden. Ik zou het leuk vinden als dit nog eens in de Slikkertjes-Nieuwsbrief wordt opgenomen. Volgens mijn vader heeft het er nog niet eerder in gestaan. Ik heb dit artikel als pdf bijgevoegd, als u het op een andere manier wilt hebben, hoor ik dat graag!

Jammer, dat u gaat stoppen met de nieuwsbrieven. Maar na tien jaar ook wel heel begrijpelijk. Wij, en met name Rick, die toch geen 'Slikkertje' is, hebben altijd met veel plezier de nieuwsbrieven gelezen.

Hartelijk bedankt in ieder geval vanuit Rijssen voor het vele werk dat u er aan hebt besteed.

Hartelijke groeten,

Nicoliene Boom- van der Slikke

Beste Nicoliene,

Allereerst hartelijk dank voor je lieve woorden. Ook wij vinden het jammer dat wij hiermee stoppen. Zoals je wellicht weet, wil **Lydia den Toom- van Krimpen** met het uitgeven van de “**Slikkertjes-Nieuwsbrief**” doorgaan. Het zou fijn zijn als jij met haar dit op je wilt nemen. En misschien zijn er meer gegadigden. We horen het wel.

Wat betreft het “Levensverhaal” van **opa van der Slikke**, je wordt op je wenken bediend. Op de volgende pagina's hebben wij het opgenomen.

Ome Maarten

LEVENSVERRHAAL

*Bewoner M.M. van der Slikke uit Rehoboth:***‘Nu ga ik strijken, stofzuigen en koken’**

Het zendingswinkeltje van Rehoboth doet dankzij M.M. van der Slikke goede zaken. De bewoner koopt er namelijk verjaardagskaarten en stuurt deze aan zijn hele familie, inmiddels een zeer groot geslacht. Hij en zijn vrouw kregen 14 kinderen (van wie 13 nog in leven zijn). Het nageslacht telt verder 91 kleinkinderen en 151 achterkleinkinderen. ‘En dit jaar zijn er nog vijf op komst’, vertelt Van der Slikke. ‘De ene week gaan er vijf kaarten op de bus, een andere week soms veertien. Ik heb een lijst met alle namen, verjaardagen en adressen en schrijf op elke kaart een verhaaltje. Op de envelop zet ik boven de postzegel op welke dag ze in de brievenbus moeten. Het is elke week een hele klus, maar ik doe het graag!’

*Ik denk**dat ik het**schoonste**huis van**Rehoboth**heb!*

De heer Van der Slikke is op 18 mei 1914 in Vlaardingen geboren en is de leeftijd van 90 jaar dus inmiddels gepasseerd. ‘De jaren gaan tellen hoor’, erkent hij. ‘En dat voel je wel. In maart had ik de griep en daar kom je veel minder snel bovenop. Gelukkig heb ik veel hulp van de kinderen. Zo komen er elke week twee langs om het huis schoon te maken. Ik denk dat ik het schoonste huis van Rehoboth heb!’ Het lopen gaat hem niet meer zo goed af, maar verder is hij in goede conditie. Zelfs zo goed dat hij elke dag zijn eigen eten kookt. Met een glimlach neemt hij het menu van vandaag door: ‘De stoofpeertjes staan op en ik heb blinde vinken gebraden. Dan nog aardappelen erbij en via toe. Toen ik met pensioen ging zei ik tegen mijn vrouw: jij hebt zo lang voor mij gezorgd, nu ga ik strijken, stofzuigen en koken. Dan krijg jij het wat makkelijker. Dat was een mooie tijd.’ Drie jaar geleden is zijn vrouw overleden. ‘Ik mis haar nog elke dag. Ze was een hele goede en lieve vrouw en erg bekwaam voor haar gezin. We waren bijna 69 jaar getrouwd. Ik zeg wel eens, dat ik eigenlijk drie levens heb gehad, mijn gezin thuis, mijn werkkring en mijn kerkelijke leven in het Hervormd Lokaal en de Gereformeerde Gemeente, waar ik tien jaar diaken was’, aldus Van der Slikke, die inmiddels 22 jaar in Rehoboth woont.

Sunlight

Van der Slikke heeft meer dan vijftig jaar gewerkt. ‘Mijn vader was schilder en we hadden het niet breed. Voor mijn ouders was het een grote opoffering dat ik naar de Mulo ging. Vroeger moest je alles zelf betalen. Toen ik examen moest doen, werd ik ziek en in die tijd waren er geen mogelijkheden om het examen te herkansen. Ik moest het laatste jaar gewoon opnieuw volgen. Daarvoor hadden mijn ouders geen geld. Zo doorliep ik weliswaar de hele Mulo, maar kreeg geen diploma’. Desondanks kreeg de heer Van der Slikke al snel een baan op een klein rederijkantoor in Vlaardingen, na enige tijd stapte hij over naar zeepproducent Sunlight, waar ook de zeep van VIM, Rinso en Radion werden gemaakt. ‘Ik begon als jongste bediende, kreeg elk jaar opslag en kwam via de afdeling boekhouding op de loon- en salarisadministratie terecht als plaatsvervangend kassier. In die tijd werkten er zo’n 1000 mensen, het salaris werd contant uitbetaald in loonzakjes. Soms ging ik in de auto van de directie met chauffeur naar de bank om geld te halen.

LEVENSVERHAAL

25 jaar getrouwd, alle
14 kinderen staan erop

Trouwfoto
(6 juni 1934)

Dat ging wel om 1 miljoen gulden! Nu kunnen we ons dat niet meer voorstellen, een auto met chauffeur en geen beveiliging. Maar toen dacht je er niet bij na, het was gewoon je werk', vertelt Van der Slikke die later tot zijn pensionering op de afdeling personeelszaken werkte en bij deze werkgever zijn vrouw ontmoette. 'De 50 jaar heb ik net niet gehaald, want in mei werd ik 65 jaar en in december zou het 50-jarig jubileum zijn'.

Wonderlijk

Tijdens de oorlog werd de Sunlight fabriek in beslag genomen door de bezetter. 'We kregen welgeteld één dag om de fabriek en de kantoren te ontruimen. Met man en macht brachten we zoveel mogelijk spullen in veiligheid. Dat moest met paard en wagen, een auto was er niet. Ik deed destijds de administratie en had een uitgebreid kaartenstelsel van alle personeelsleden. Die dozen zette ik stiekem tussen de weg te brengen spullen, want het mocht eigenlijk niet mee vanwege de ruimte. Ik nam mijn intrek in een kantoorje van de Hollandia melkfabriek in Vlaardingen. Daar heb ik tijdens de oorlog de administratie gedaan, want mensen moesten toch betaald worden', herinnert Van der Slikke zich. 'De oorlog was een hele moeilijke tijd, we hebben honger geleden. Maar er waren ook dikwijls wonderlijke uitkomsten. Vier van onze kinderen zijn in de oorlogsjaren geboren. Toen de laatste in april 1945 ter wereld kwam, hadden we helemaal niks meer. De babykleertjes waren

tot op de draad versleten en mijn vrouw zei tijdens de zwangerschap: 'Er is een God in de hemel die alles weet. Hij weet dat er een kind geboren wordt en wat het kind nodig heeft. Daar houd ik mij aan vast.' En dan te bedenken dat ze pas tijdens ons huwelijk is gaan geloven, nadat ze een bekeringservaring heeft gehad. Ze vertrouwde op de Heere. In onze kerk was een mevrouw die een miskraam kreeg en hoorde dat ze geen kinderen meer kon krijgen. Ze wist dat mijn vrouw in verwachting was en dringend een babyuitzet nodig had. Ze kwam langs en schonk ons alles wat we nodig hadden. Het waren zulke mooie spullen, onze zoon lag er prachtig bij. Maar het mooiste was de wonderlijke uitkomst van de Heere'.

Levers' Zeep Maatschappij.
De fabriek werd gebombardeerd op 23 maart 1945
en op 25 november 1949 weer in gebruikgenomen

Ouderlijk huis

GEDICHT VAN DE MAAND

Hier komt weer een oud Hollands liedje.

En zoals je ziet is het echt een oud kinderliedje. En bij een oud liedje hoort een oud plaatje.

Er was eens een vrouw

Er was eens een vrouw
die een koek bakken zou
En het meel dat wou
niet rijzen.
En de pan viel om
En de koek was krom
En de man heette Jan van Gijzen,

En die koek, die dacht
Nu niet langer gewacht
Wat een kans om
weg te hollen
En hij sprong tjip-tjoep
uit de keuken op de stoep.
En begon meteen te rollen.

'Jan zit niet stil, als je koek hebben wil,
laat hem asjeblieft niet ontsnappen.'

Jan van Gijzen sprong op
trok een petje op zijn kop
en hij liep met grote stappen.

Maar de koek was niet dom
draaide om en om
door hele dichte struiken
en midden op een dijk
viel Jan in het slijk.
En zijn vrouw riep:
'Wat een kuiken!'

Jan van Gijzen zei niets
stapte haastig op zijn fiets
Hij wou niet langer lopen
Hij bestelde een koek
bij de bakker op de hoek
en ging een pintje kopen.

En thuis zat de vrouw,
die koeken bakken zou
bij het meel dat niet wou rijzen.
Want haar pan viel om
en haar koeken waren krom
en haar man was Jan van Gijzen.

POEZIE

Van **Esther van der Heide- Vuik** kregen wij de volgende bijdrage voor de nieuwsbrief.

Beste familie,

In de vorige Slikkertjes-Nieuwsbrief vroeg oom Maarten om Oude Poëzie-albums waar Opa en Oma in hadden geschreven.

Nu vond ik een album waar nicht Herma in 1978 geschreven had.

Dit is toch wel vermeldenswaardig ☺

Zij had voor mij een paard getekend waar ik toen weg van was,

Met vriendelijke groet

Esther van der Heide.

Esther hartelijk bedankt voor je bijdrage.

Als ik het goed zie, dan is het gedicht geschreven in 1978. En we veronderstellen dat het door je nicht **Herma van Krimpen** is geschreven.

Het is een mooi gedicht met goede boodschap. Daarin straalt de opvoeding van de ouders duidelijk in uit. Hopelijk heeft het nog wat achter gelaten.

En wat betreft de tekening, je kunt zien dat **Herma** goed kan tekenen.

Wellicht staan er nog meer mooie gedichten met goede wensen in dit Poëzie-album.

Wees maar zuinig op dit albumpje.

JARIGE VAN DE MAAND

Van de “Jarige van de maand september” kregen wij nog het volgende bedankje.

Hallo allemaal,

Wat een verrassing dat ik de jarige van de maand september mocht zijn. Ik ben erg verwend met mooie cadeautjes en een heleboel kaarten. Soms zelfs met geld of een klein cadeautje erbij. De hele deur van de woonkamer is vol geplakt. Heel erg bedankt allemaal ook namens mijn Heit en Mem (papa en mama).

Groetjes van Marin van Krimpen

Dan volgt nu een herinnering van de “de Jarige van de maand oktober”.
En dat is:

Déborah de Weerd

Déborah is een dochter van **Gert en Karen de Weerd – Stam**.

Déborah de Weerd

Zij heeft een heel spannend jaar achter de rug, ze moest helaas naar een andere school. Het was voor haar best heel heftig maar ook voor het gezin, de zusjes en haar broer. Nu zit zij op een school in Zwolle. Daar heeft ze het wel erg naar haar zin. Verder is ze een spontaan en vrolijk meisje.

Zij hoopt D.V. 22 oktober 2016 tien jaar te worden. Dus het wordt al een hele dame. Het is ook een mooie leeftijd om door de familie verwend te worden met veel kaarten
De kaarten kunnen worden verstuurd naar:

**Déborah de Weerd,
Apeldoornseweg 33a,
8075 BM Elspeet.**

Mailadres: gdeweerd@kliksafe.nl
Bellen mag ook: **0577-490869**

Vervolgens komt nu de bekendmaking van “**de Jarige van de maand november**”.
Na ampel beraad is dit geworden:

Maurits Gerrets

Maurits is, zoals je op de foto ziet een lekker ventje en zoontje van **Gustaaf en Leonie Gerrets**.

Hij hoopt op maandag 12 november acht jaar te worden.
En dat is een hele mooie leeftijd om veel kaarten van de familie te ontvangen.
De kaart kan je sturen naar:

**Maurits Gerrets;
Otwardplaats 11;
3871 MC Hoevelaken.**

Mailen mag ook: agerrets@scarlet.nl

Maurits Gerrets

En nu maar hopen dat iedereen mee doet.

TENSLOTTE

Zoals wij in de vorige nieuwsbrief al hebben vermeld, stoppen wij per 1 januari 2017 met het uitgeven van de “**Slikkertjes-Nieuwsbrief**”.

Naar aanleiding hiervan ontvingen wij van **Lydia den Toom** het volgend bericht.

Hallo allemaal,

Ik heb nog geen aanmeldingen gehad van mensen die met mij de nieuwsbrief zouden willen voortzetten.

Alleen zie ik het niet zitten, dus ik denk dat het einde verhaal is, en dat is jammer.

Graag hoor ik zo spoedig mogelijk die met mij de nieuwsbrief wil voortzetten.
Een mailtje naar [*toom@kpnmail.nl*](mailto:toom@kpnmail.nl) en we komen er samen uit.

Hartelijke groet,
Lydia den Toom- van Krimpen

Allen hartelijke groeten,
(Ome) Maarten en (tante) Sophia